

ДВА КУРСИ

переду

№ 20 (439). РІК ВИДАННЯ ХХ

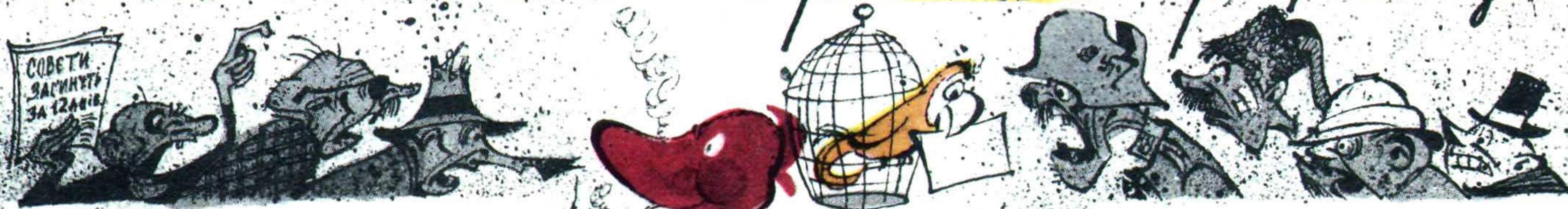
Ціна 1 крб.

КІЇВ. ЖОВТЕНЬ 1960

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

- ★ З Жовтнем читачів поздоровляємо і від щирого серця бажаємо: з мирної райдянської гавані нашому кораблю щасливо плавання!
- ★ Веселий репортаж про те, як штампувальники бригади Івана Мовченка з штампом воюють. (Стор. 3).
- ★ Ярослав Чиж виступає — свої секрети розкриває. (Стор. 5).
- ★ Американські гангстери пера в редакції Фіделя Кастро. (Стор. 9).

Незвичайна прес-конференція

Напередодні свята кіпіла в редакції робота. Малювали художники наших ворогів зовнішніх, колоніалістів, реваншистів, ревізіоністів, жовто-перих журналістів та іншу погань.

Коли двері тихесенько ри-ип, заходить бравий такий дідок, вітається і каже:

— Я відомий характерник, чудодійник і ворожбіт Максим Ворожило. Хочеш, Перче, кумедію показу.

Я й оном кліпнути не встиг, а він своїм сучкуватим кийком до карикатур доторкнувся і вся ота погань ожика. Один з них загорлав: «Прес-конференції хочемо!»

Каку до Ворожила:

— Ти їх пооживляв, ти з ними й розмовляй, бо вони мені вже так обидли, що й дивитися на них не можу.

А він у відповідь дістає з торби клітку з папугою і скриньку з квиточками та й каже:

— Людям з ними, звичайно, противно говорити, хай з ними папуга говорить. А можуть взагалі не говорити. Хай задумують тільки, а папуга їм квиточок витягне і дасть відповідь.

Першим схопився такий собі миршавенький типчик:

— Не треба мені квиточка. Я більше з професійного інтересу.

Питаємо його:

— Хто ж ти такий будеш?

— Живу, — каже, — з того, що пророкую. Стаж солідний маю, вже сорок три роки за гроши обіцяю, що радянська влада владе через два тижні. Тепер пророкую, що впаде радянська влада через тиждень.

— Чого так прискорив?

— Бо й сам не знаю, чи протягну більше двох тижнів. Похитнулось мое здоров'я! — сказав отак і одішов в куточек.

Тут щось як забряжчить, чоботи як зариплять, виструнчився перед папугою лобуряка. Весь мундир у хрестах і піка відповідно вся в синцях. Що він задумав, було у нього на лиці написано. Ще й кричить на все горло:

— Marsh! Реванш! Раз-два! Дранг нах Остен! Хайл! Хох!

Словом, підняв такий «хайль», що хоч з хати тікай.

Папуга дзьобом цап і витяг квиточка:

«Ждьоть тібя мати сира земля, і родніє не узнають, де могилка твоя».

Не второпас лобуряка нічого.

Певне, йому треба цю істину з другого боку забивати у голову.

А перед папугою вже інший тип стоїть. Бачимо, силкунється щось задумати, а думати, видно, нічим у сердеги. І весь він такий, ніби його тиждень у помийниці вимочували і обсохнути

Наче оглух панок. Аж тут вбігає ще один мій клієнт — в корковому шоломі, з чемоданами в руках, пом'ятій добре — і кричить не своїм голосом:

— Віднімають! Вимагають! Виганяють!

— Звідкіля?

— Та звідуся! І з Африки, і з Азії, і з Куби! Папуга дзьобом цап і вже простягає квиточок. Вигнаний очима пробіг:

«Не желай дома ближнього твоего, не желай жене ближнього твоего, ни поля его, ни воля его, ни осла его...»

— Це непорозуміння, моя фірма худобою не торгую!

— А чим же ваша фірма торгует?

— Урановою рудою, молібденом, алмазами.

— То допишіть і їх у цей квиточок!

— Це непорозуміння, я протестую!

А папуга цап і другий квиточок подає:

«Око за око, зуб за зуб!»

Аж позелені колоніатор від зlosti, але насного душевні переживання вже не цікавили, бо до папуги проштовхувався черговий клієнт.

Папуга глянув на нього і як зарепетує:

— Дурррак, дуррак, дуррак!

І навіть квиточка не витяг.

Тут ми зрозуміли, що це ревізіоніст.

І справді, нашо йому квиточок? Однаково все перекрутить.

Подивився я на свою клієнтуру, похитав головою і сказав:

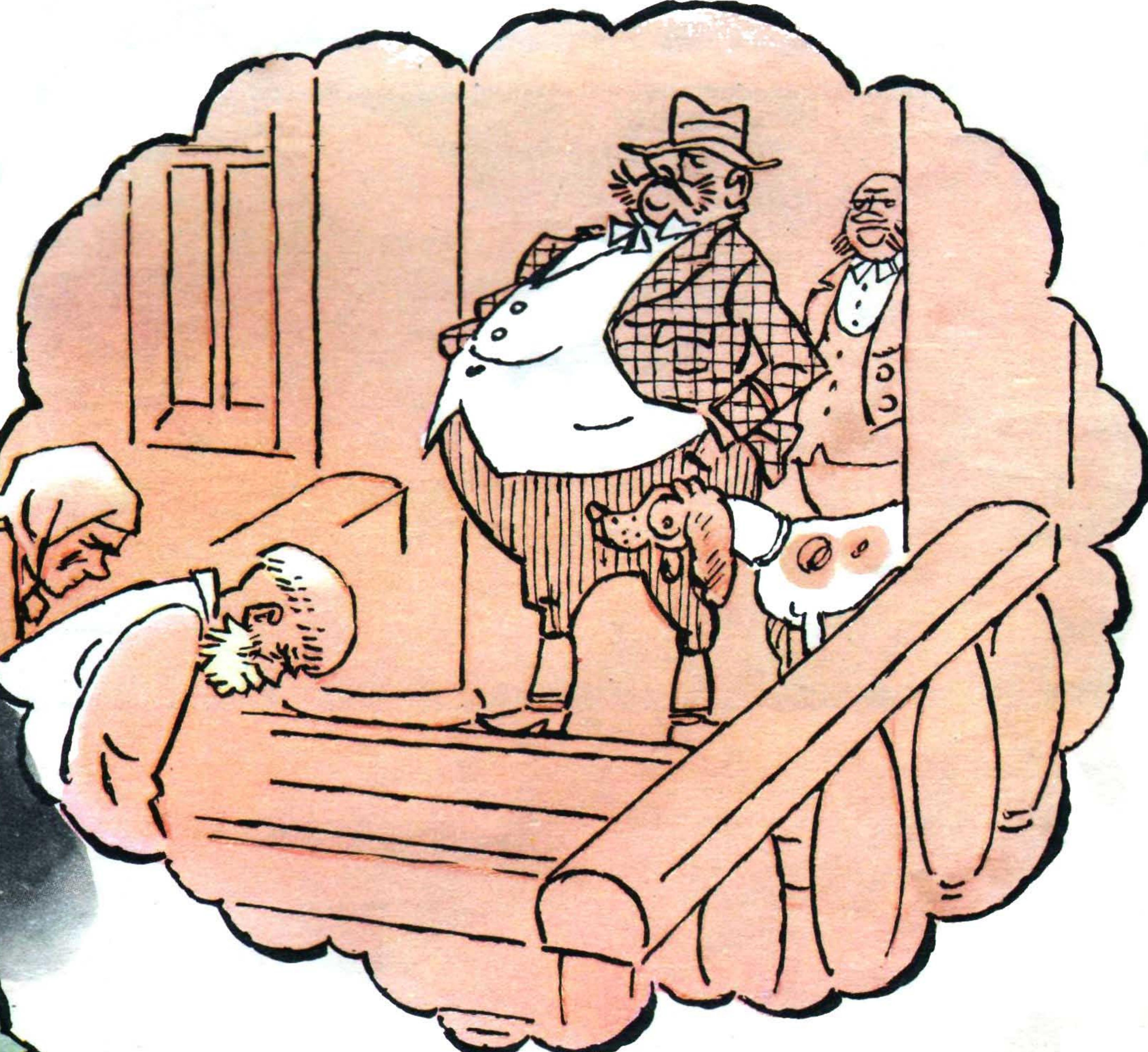
— Ну, досить! Розходьтесь по сторінках. Тільки на моїх сторінках вам місце.

Тікнув Максим Ворожило кийком кожного, так вони до сторінок і поприлипали.

А художники знову за пензлі та за олівці взялися.

На тому й скінчилася прес-конференція.

Мал. БЕ-ША

ЕМІГРАНТСЬКІ БУДНІ

«А молодість не вернеться...»

Як штампувальники бригади Івана Мовенка з штампом воюють

(ВЕСЕЛИЙ РЕПОРТАЖ)

Штампи різні бувають.

Найширше відомий штамп — штемпель. Сидить на пошті така собі кучерява дівчина і конверти штампє-штемпелює. Стукне штемпелем, голівку набік схилить, придивляється: яка-то краса виходить! І ми теж милюмося, листи одержуючи: недарма сидить кучерява!

Але є інші, дуже некрасиві штампи. Роблять їх дяді без кучерів. Ці в кабінетах сидять, логарифмічними лінійками союють і тъмутараканську техніку в сучасність проштовхують. Намудрють, підпишуть і лисинами сюють: милуються. А робітники, яким науковий штамп стає гальмом технічного прогресу, кажуть:

— Ох, даремно в кабінетах сидять тъмутараканці!

Коли тъмутараканця легенько струснути, дмухнути в очі і сказати: «Для чого сидиш? Опам'ятайся!», — вчений муж кліпнє очима і пов'яже свій геній з сучасністю:

— Аз єсмь конструктор нової техніки!

Зараз таких «азів» стало менше, бо свіжий вітер семирічки їх з кабінетів видуває. А от штампів, яких вони доволі висиділи, чималенько ще на виробництві зустрічається. Шкідливі штампи!

А коли вони шкідливі, то воювати з ними треба. Дуже сильно це у знаменитої на ХТЗ бригаді штампувальників Івана Мовенка виходить. Хлопці своїм молотом з отими штампами в техніці і хорошою дружбою з усім старим у житті жорстоко і весело воюють.

За всіма правилами стратегії.

По-перше, у бригаді добре поставлена розвідка. Всі тут розвідники майбутнього, члени колективу комуністичної праці.

По-друге, всі хлопці — майстри прицільного вогню — вогневої ковалської справи. Всі — недавні воїни Радянської армії.

По-третє, у хлопців — важка артилерія — дванадцятитисячний піровий молот. Той, що: удар, ще удар! Прямою наводкою!

І, нарешті, у бригаді — міцний тил — підтримка всього колективу заводу.

По кожному з цих стратегічних пунктів бригади можна хороші книги писати. І хай це письменники на увазі мають. А ми на тракторний підемо і подивимося, як хлопці своїм молотом літопис семирічки пишуть.

Ковалський цех... На правому фланзі батареї молотів агрегат наших хлопців працює. Оце і є одна з дільниць переднього краю боротьби за комунізм. Боротьба в розпалі.

Он нагрівальник Іван Лагір уже відкрив вогненну пащу печі і довгим рогачем дістав розжарену заготовку. Скибочкою сонця пливе вона до молота. Там її кліщами вправно хапає штампувальник Іван Мовенко. Мить — і заготовка зручно встановлена на штампі. А Мовенко вже легенько торкається залізним черевиком до важеля. Лунає гарматний удар. Ви зіщулюетесь і заплющуете очі. Удар, ще удар!

А коли ви розплющуете очі, колінчастий вал, направлений підручним Петром Об'єдковим по півдузі кранбалки, вже йде до преса. Тут Василь Чумак зрізує облою з поковки і деталь — серце двигуна — готова.

Ви дивитесь ще і ще. І ось ви вже відчуваєте, як у ваших руках та ногах щось отак: дзень-дзень, дзень-дзень! То від баченого мускульна радість до вас приходить. І хочеться вам змахнути піджака і поруч з хлопцями стати. Бо дуже музично вони працюють.

Потім ви знаєте, що захоплююча музика праці хлопцям нелегко далася. Раніше тут не до бравурних маршів було. І брак був, і не зручність у роботі, і норми не виконувалися.

Та вивчили хлопці розміщення агрегату і вирішили зручніше піч до молота повернути, зробити її довшою, щоб замість 50 аж 70 заготовок входило. Пішли з пропозицією у «верхи» і на отої осоружний штамп наткнулися.

— Та воно-то так, — ходив навколо агрегату начальник цеху Я. Т. Бєлинко. — Тільки ж з давніх-давен тут все отак було, а ви — он аж як хочете, дуже по-новому! Чи красно так буде?

— Так треба ж стари штампи проектів ламати, — доводили хлопці. — Давайте спробуємо!

Спробували і підвісили продуктивність праці на 37 процентів! А кожен з таких красивих процентів — це 3 понадпланових колінчастих вали!

Отак перед ХХІ з'їздом бригада штампувальників за звання комуністичної почала боротися. І через сім місяців звання завоювала.

У 1959 р. хлопці півтори річних норм виконали, а в 1960 з бригадою штампувальників Олексія Зоріна з Сталінградського тракторного почали змагатися.

За те, щоб семирічку за п'ять років виконати і в цьому році 20 тонн металу за почином Петра Махоти зекономити.

— Богневики! — сказав Іван Мовенко. — Давайте дамо клас, щоб оті 20 тонн не були для нас штампом!

І хлопці дали клас: у I кварталі за рахунок зменшення заготовок зекономили 12 тонн! А рік має чотири квартали. Хто вміє, той підрахує, що то буде!

Гарячого наступу хлопців стара техніка не витримує. Як візьмуться, як натиснуть, як дадуть клас, так за півзміни денну норму й виконують. А начальство вже біжить і бідкається:

— Та відпочиньте чи що! Ви ж піч розплывте!

— Давайте нову, щоб силу нашу витримала!

Та, крім сили, хлопці й воєнну хитрість застосовують: прямо в цеху технічну школу організували і тактику боротьби з старим в ній вивчають.

Або з дружинами і дітьми на наради збиряються. Не технічні, а таки собі хороші і веселі.

Войовничі задуми у солдатів труда широкі. Оце недавно вирішили вогневики свій плацдарм розширити і весь цех завоювати.

Виступили в похід під гаслом: «Хай поруч з нами не буде відстаючих бригад!» І направили отаку сильну зброю на бригаду штампувальників Івана Гончаренка. Бо розвідка донесла, що у сусідів браку чимало, а виробіток низький, хлопці не вчаться і злінняла їхня завзятість у боротьбі за високе звання.

— У вас є по чому бити, — сказав Мовенко. — Ідемо на «ви», щоб ваша бригада теж передовою стала!

І взяли мовенківці гончаренківців у полон. Взяли й повели до свого молота. Стали їх вчити, як клас давати. Постояв кілька днів гончаренківець Михайло Рубан підручним у Мовенка, повернувшись до своїх, і тепер сусіди виконують норми на 137 процентів!

Чудно, але гончаренківці після полону щодень сильнішають. Навіть зайдатися почали:

— Ну, навчили ви нас на свою голову! Дамо ми тепер вам жару! Тримайтесь!

А мовенківці лише посміхаються. Бо добре тримаються і все нові плацдарми завоюють.

Спершу Харківський обком ЛКСМУ, а потім і ЦК ЛКСМУ схвалили патріотичний почин бригади Мовенка, нагородили хлопців почесними грамотами. От і виходить, що наші вогневики своїм почином повагу молоді всієї України завоювали націлилися. І завоюють. Вони такі. Що задумали, те й зроблять!

— І яка ваша кінцева мета? — запитали ми у хлопців. — Доки свій плацдарм розширювати будете?

— Мета одна — комунізм побудувати. А плацдарм комуністичної праці, як найвище щастя, на всіх людей поширити. Ми ж розвідники майбутнього і знаємо, що так воно й буде. А для цього мирним молотом з заокеанським містером щоденно треба воювати.

...Прочитає заокеанський містер, що наші хлопці про нього думають, зробить очі квадратними і скаже:

— А пишуть, що в них демобілізація! З армії на завод солдати приходять, а воювати з капіталізмом не забивають! Це ж загроза! Так, чого доброго, ті ковалі своїм молотом зверху по воєнному бізнесу гахнуть!

А ви як, містери, думали? Ваш капіталізм — то дуже старий суспільний штамп, який давно мінятися треба. А хлопці мирним молотом з шкідливими штампами воюють.

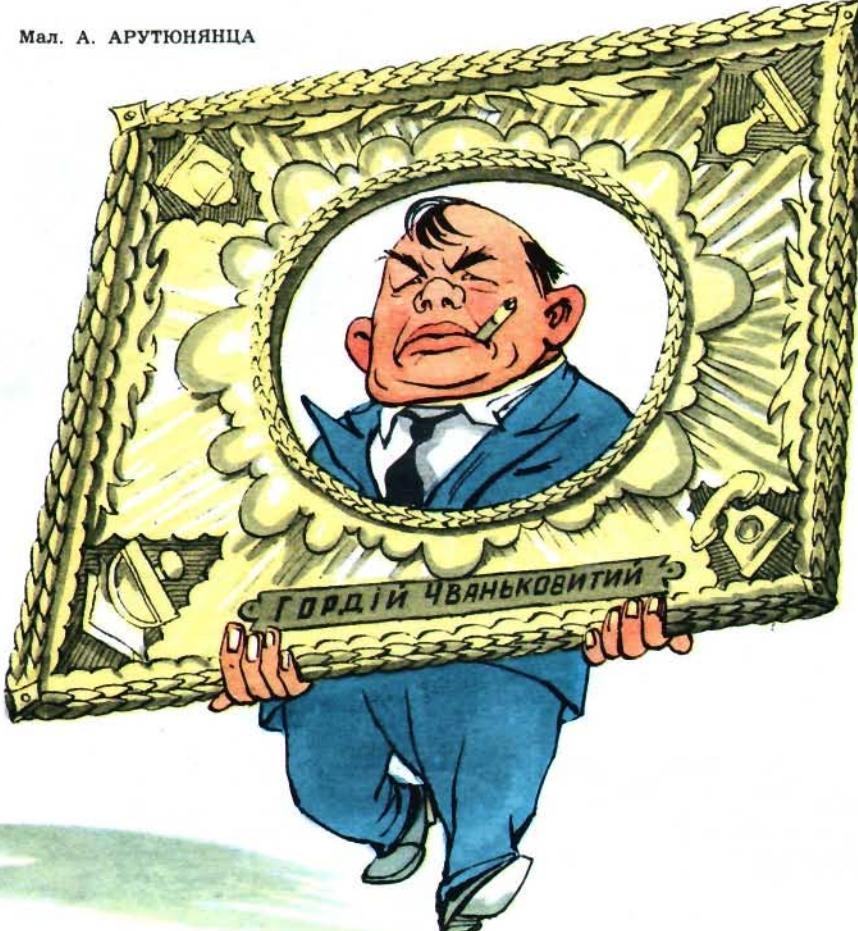
К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.
ХТЗ.

КОНСТРУКТОР

Вирядився на демонстрацію.

НАРОД НІЧУНІШІКІВ

ЛІКАРСЬКА ПОРАДА

До лікаря прийшов здоровенний дядько.

— На що снаржитесь? — питав лікар.

— Та от, знаєте, товаришу лікар, апетиту не маю, цілими днями нічого не їм, хіба тільки покушую, як іншим готову.

— А ким ви працюєте? — співав лікар.

— Та поваром...

— Тоді, — сказав лікар, — зробіть так: завтра, якщо ви одну ложинку покушуєте, то таку ж саму ложинку всипте у відро. І робіть так

цілий день, а після завтра принесіть те все до лікарні. Ми знімемо аналіз і скажемо, як лікуватися.

Після завтра повар приніс до лікарні аж двіс повних відер інкі.

Подивився лікар на відра та й каже:

— От бачите, чого у вас апетиту немає. Ви менше кушуйте, як іншим готову, тоді й у вас апетит з'явиться.

Повідомив І. Р. МАРКО з с. Перегінське, Рожнятівського району, Станіславської області.

КУЧМА

Якось восени бідний Іван наймався до насмішуватого та глупливого пана.

— Беру тебе на зиму тільки з ласки, щоб ти не замерз, — сказав пан. — Кажи скоріше, що б ти хотів одержати від мене за свою роботу?

— Якби ваша ласка, я хотів би заробити на зиму кучму! —

— Будеш добре робити, то заробиш таку кучму, що буде всім кучмам кучма, — зареготав пан.

Працював Іван осінь і зиму. Робив за трох, ів за одного. А весною покликав пан наймита та й каже:

— На, одержуй свою кучму! — І два кремезних гайдуки напнули на Івана щось велине, мов лантух, зшите з старих конокухів.

— Оце так кучма, всім кучмам кучма! — реготав пан.

Іван спокійно зняв з себе «кучму», згорнув, поклав до торби, членко вклонився панові і так подивився, що в того сміх як ножем відрізала.

...У косовицю Іван наймався до другого пана, рідного брата того першого, що дав йому кучму.

— А що, хлопче, візьмеш за роботу? — питав жадний та ненажерливий брат.

— Якщо ваша ласка, то м'ю кучму зерна в день! — Іван показав рукою на торбу за плечима, бо в літі хто ж у кучмі ходить.

— Добре, — сказав пан, а сам мір-

кус: «Такому хлопчині, та ще в живина, якіс два-три фунти зерна в день, та це ж суща дурниця».

Покликав Іван свідків, вдарили по руках, і почав він працювати. Робив за трох, ів за одного. І так це сподобалося панові, що він залишив Івана ще й до різдва, там і до великоїдня, а там і знову до жини. Та ось однієї днини Іван, зібравши свідків, каже:

— Ану, пане-добродію, прошу розрахуватися зі мною. — Та й витяг з торби свою «кучму».

— Гвалт, — зарепетував пан, — хіба ж це кучма, це ж лантух, сюди кореця зерна увійде! Люди добри, хто може назвати цей лантух кучмою, наїй вийде наперед і скаже всій громаді про це по совіті.

І тут раптом почувся регіт, всі розступилися і побачили насмішуватого пана, який щойно зайшов на подвір'я.

— Ха-ха-ха! — зареготав він, хапаючись за живіт. — От кучма, так кучма, всім кучмам кучма, це йому, харизматі, подарував!

Почули це люди, почув це і пан-ненажера, і чи хотів, чи не хотів, а мусив розрахуватися з Іваном, як було умовлено.

З тих пір, назали люди, які приходив до цього пана найматися на роботу, то він перш за все на кучму дивився, а потім уже питав, як звати.

Повідомив М. В. НЕЧИТАЙЛО з с. М.-Кучерів, Заставнівського району, Чернівецької області.

Гертер в Штатах — секретар
Не простий, державний.
У панів своїх лакей
Надзвичайно справний.

ДЕ КРИМ, ДЕ РИМ...

Живе на світі установа «Укрголовліспарізбут». Хоч її назва ю мудрувата, а все ж таки можна зрозуміти, що має вона справу зі збитком лісу та паперу. Власне, «Головліспарі» сам нічого не збуває, а лише отої збиток планує.

Але часто буває так, що планувальники в густому тумані ходять.

Дав «Укрголовліспарізбут» наряд, в якому написано, що Гадяцький лісгосп загін відвантажив 2 вагони будівельного лісу на ст. Нові Санжари для РТС. Відстань чимала. А цей ліс РТС могла б одержати на місці в Полтавському лісгоспі.

Другий наряд прислали, щоб з Гадяча ліс відвантажили на ст. Гоголеве для Устивицької РТС. А той

ліс без зайвих перевезень можна було одержати у Миргороді. У третьому наряді заплановано відвантаження будівельного лісу на ст. Лохвицю для... Гадяцької РТС. Навіщо ж РТС возити той ліс за 56 кілометрів зі ст. Лохвиці, коли він лежить ось тут під носом у Гадячі?

У четвертому, п'ятому, шостому нарядах те саме: під боком ліс лежить, а організаціям доводиться здійснювати його возити.

Ми навели приклади з Полтавщини. А подібних фактів чимало й по інших областях.

Планування — це, насамперед, чіткість. А що ж тут виходить: де Крим, де Рим, а де попова груша.

П. ЛАВРИК.

ВОДА В РЕШЕТИ

Різні є кабінки на світі. є — ділові, є й не ділові... Львівська будівельно-монтажна кабінка, якою керує т. Тоскоєв, безперечно, — ділова. Це видно хоч би з того, що в колгоспі «Вільна Україна», Глинянського району, ця кабінка спорудила ставок.

Далі було що: колгосп закупив 10 тисяч штук малька і заринив ставок. А через кілька днів сталося непередбачене: рибка в ставку залишилася, а вода майже вся втекла.

Дали про це знати керівниківі будівельно-монтажній кабінки т. Тоскоєву. Сам він не зміг прийти до колгоспу. А послали туди головного інженера т. Костомарова. Оглянув той ставок і заявив:

— Тече дамба, протикає труба... Хочете, щоб усе було гаразд?

— Хочемо!

— Тоді підписуйте приймально-здавальний акт. Інакше діла не буде!

— Немає дурних! — відповіло правління колгоспу й не підписало акта.

Поїхав головний інженер назад до Львова, — тільки закуріло за ним.

Немало часу відтоді минуло. Не мало й води з ставка утекло. А скільки грошей з колгоспної каси пішло за тією водою — про це тільки колгоспники знають.

А даремно! Треба, щоб і підрядники про це знали.

А то з них, як з гуски — вода!..

В. ЗВАРИЧ,
районний меліоратор.
Львівська область.

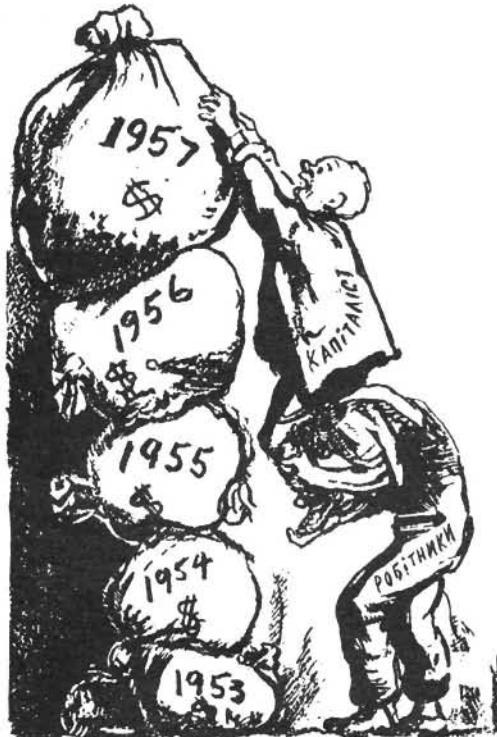
ІНОЗЕМНА САТИРА

ООН В АФРИЦІ

— Назад!..

(«Стършел». Софія).

«Народний капіталізм»
(«Уоркер». США).

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ГОРОБЕЦЬ З ПІД СТРИХІ

(БАЙКА)

Ще тільки світ почав благословитись,
А Горобець — з-під стріхі і мерцій сваритись.
— Джів-джів! Ей ви, сплюшки! Не маєте
встида?

Он день новий встає, доба надходить мила
І до життя зове, до щастя, до труда,
А вам би спать, згорнувши крила?

От, Півню, ти: на сідаліному
Ти любиш погорланить,
Тривожити п'ятьму,
А труд святий тебе не манить?
Не знаєш, горлодранець: щастя лише в труді!
А ви, Качки, рябенky і руді,
Вам спати бі до обіду,
А виспавшись, щукати, де купочки посліду!
Гадаете: все щастя — в животі?
Ви, Ластівки, і жував й гомінлив!
Ви зрозумійте: ваші дні щасливі
Не в щебеті і не в ловитві мух,
У боротьбі зі злом сталити треба духі!.. —
Наїживсь Горобець, слова виводить файні,
Аж поки коні виведуть із стайні.

Трапляється: цвірінкає, горобляча душа,
Навчає всіх, де їм шукати щастя,
А сам? У стрісі спить, нехай би йому трясця.
А дніве де? — Коло конячого коша!

1959

„Якби ти був ближче...“

(з розповіді Героя Соціалістичної Праці Я. С. ЧИЖА на усному альманасі «КОЛГОСПНА ЛЬВІВЩИНА», який відбувся у місті Золочеві)

Працював я в колгоспі парторгом. Думаю, треба і в нашій артілі піdnімати свинарство. Почав я радити свинарям, як краще до діла братися.

— Якби ти був ближче коло свиней, то такиз легковажних порад не давав би, — кажуть мені.

Думаю, що ж, треба переходити ближче до свиней. Попросився я, і мене призначили завідувати свинофермою. Знову почав я радити свинарям: треба, кажу, переходити нам на багатогрупово утримання свиней. А мені знову кажуть:

— Не авторитетна порада. Якби ти був ближче до свиней...

А один чоловік старий так мені і сказав:

— Колись он був пан, мав щось із тридцять свиней і тримав кожну окремо. А нащо вже був він авторитетний, десь за сто метрів перед ним знімали люди шапки, а він ходив собі і весь час мовчав. А ти, що? Подумаєш, завідуючий свинофермою. Взяв би і сам попробував попрацювати свинарем.

Що ж, думаю, стану свинарем — тоді вже зовсім близько буду біля свиней.

І от я став свинарем. А тут і почалося...

Ви ж самі знаєте, що нове не завжди зразу сприймається. Нове завжди бореться із старим. Здивувались усі. Як же так: тримати велику групу свиней в одному приміщенні, а раніше для кожної був окремий станок. Свині зривали перегородки, підлоги, треба було увесь час ремоювати, потрібні були дошки, цвяхи, а тепер чого того не буде? Диво дивнє. Як же воно так буде?

А ще більше здивувались, коли я почав давати свиням сиру та ще й немиту картоплю. Якось привезли машину картоплі, висипали на подвір'ї і сказали мені:

— Якщо будеш давати немиту, сиру картоплю і щось случиться з свинями, то зразу тебе... сам знаєш, що тобі буде! Пиши розписку, що береш усе на свою відповідальність...

Написав розписку...

Вже на що рідна жінка, а й вона мене лає, каже:

— Ти навіть тоді, як подивимось кіно, то опісля ідеш дивитися на тих свиней, такі вони тобі вже любі.

Отак спочатку я працював. Труднувато було, але, як бачите, добився деяких успіхів. Зараз теж турбот вистачає. За останній час на фермі побувало понад 10 тисяч чоловік в складі делегацій та й на листи треба відповідати.

Був в Москві, розмовляв з керівниками уряду і партії. І де б воно ще могло таке бути, щоб свинар брав участь у роботі уряду? У Білому будинку у Вашингтоні чи у парламенті в Лондоні?

Багато несподіваного в нашій роботі бувало. Якось я замітив у свинарнику і залишив мітлу. Приходжу, а мітли немає. З'їли свині. Думаю, треба спитати професора, чого це воно так? У Львів чи там ще куди до професора мені не треба ішти, бо вони часто бувають у нашему колгоспі. От я і питаю львівського професора, такого старого і сивого дідка в окулярах:

— А скажіть-но, товариш професор! І чого оце в мене свині мітлу з'їли? Невже ім раціону не вистачає, я ж ім так пакую — ідять вони в мене досхочу.

Ну він, як чоловік вчений, не зразу відповів, спочатку трохи подумав, а тоді і каже:

— Дорогий колего, над цим питанням наші вчені вже працювали...

— Так учора ж тільки березову мітлу з'їли свині.

— Це ще до цього випадку, — відповідає він. — І визнали, що, наприклад, у березовій мітлі, чи то, вірніше, в березових гілках дуже багато вітамінів, потрібних для організму свині, для її росту. Це для нас уже не секрет.

— Так чого ж ви мені про це раніше не сказали? Була б і мітла ціла, і свині б краще росли.

І почав я після того давати свиням, крім положеного раціону, ще гілки березові, соснові, дубові. За день у мене свині з'їдають цілу фіру гілок. І що ви думаете — допомагає, краще почали рости. Так-от, бачите, для кого мітла, а для кого вітаміни.

Отак я й наблизився до свиней.

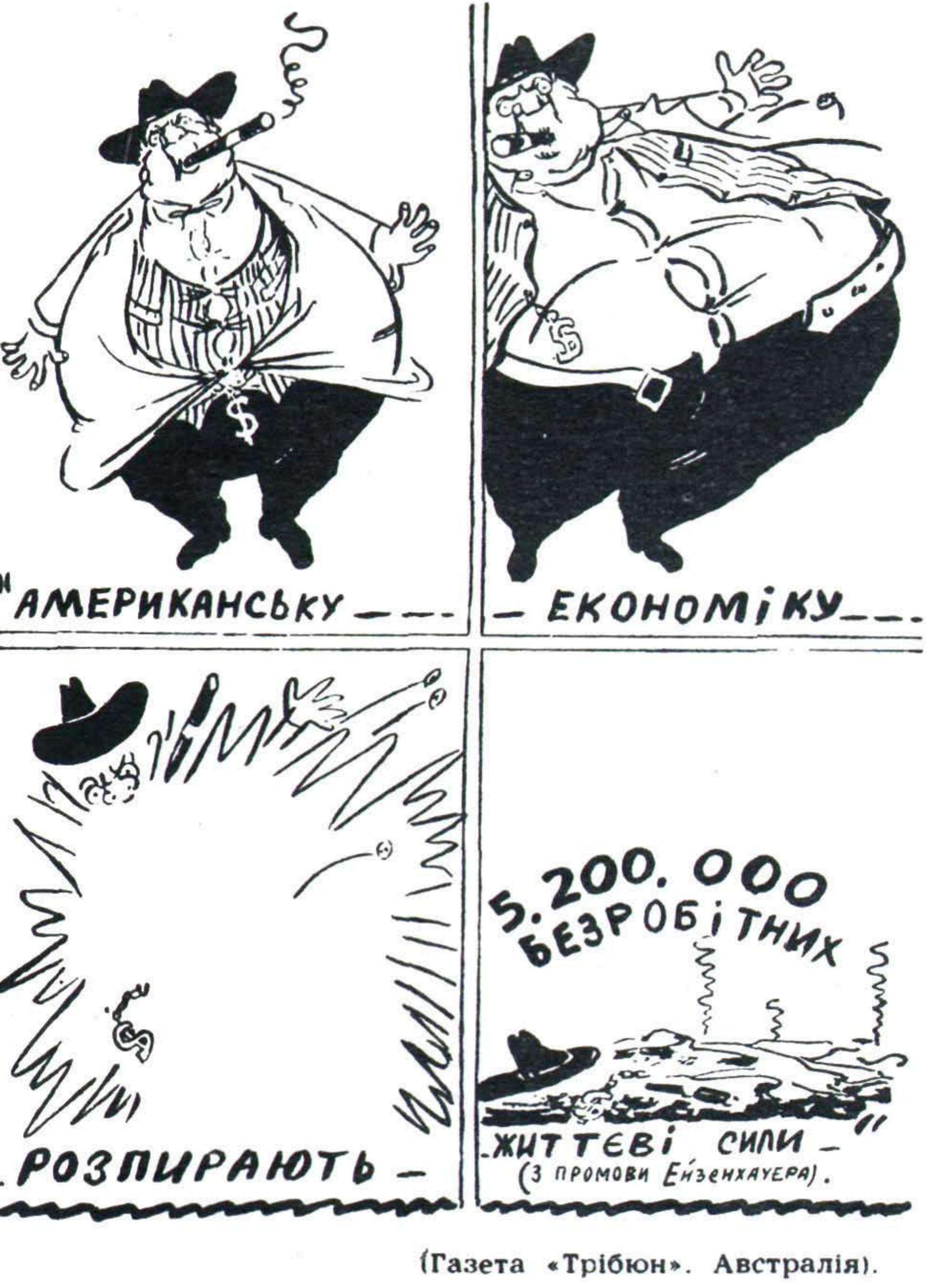
Записав А. ГЕМБАЛЬСЬКИЙ,
вчитель Плугівської школи.

ПЕРЕДВИОРНА КАМПАНІЯ У США

Осел до слона: — Понесеш далі сам чи передаси мені?
(«Урзіка». Бухарест).

Пародія чикагського орів

Текст ХЕРВАРДА.
Малюнки Херберта БЕНКЕ.
(Газета «Ню Џаг», Стокгольм).
Переклад з шведської
Марка ЗІСМАНА.

ФАРУК, ЕГІПЕТ

НУРІ САЇД, ІРАК

БАТИСТА, КУБА

ПЕРОН, АРГЕНТИНА

ЛІ СИН МАН, ПІВДЕННА КОРЕЯ

МЕНДЕРЕС, ТУРЧЧИНА

КІСІ, ЯПОНІЯ

ЧАН КАЙ-ШІ, ТАЙВАНЬ

ФРАНКО, ІСПАНІЯ

АДЕНАУЕР, ЗАХІДНА НІМЕЧЧИНА

5.200.000
БЕЗРОБІТНИХ
ЖИТТЕВІ СИЛИ
(з промови Ейзенхауера).

Газета «Трібюн». Австралія.

КОТЕЛ І БАНЯК

Американський передвиборний гротеск.

ДІОВІ ОСОБИ:

БАНЯК—кандидат республіканської партії, він же — Трікі-Дікі; і особи, які його супроводять.
КОТЕЛ—кандидат демократичної партії, він же — Слікі-Джекі; і особи, які його супроводять.
ДІКТОР.
КОРОЛЬ УОЛЛ-СТРІТУ.
ДВА РОБІТНИКИ.
НІМІ ОСОБИ.

КАРТИНА ПЕРША

Одна велика трибуна. У двох її кінцях — мікрофони, радіо і телепередавальні апарати. З лівого боку трибуни, у тіні великого дуба, паніночка, великий круглий стіл з пляшками віскі, содової води, бокалами і закускою. За столом сидить Гаррі Туман. Інші три особи. Останні жадібно п'ють бурбон-віскі. Туман встає, хвастуючи вінчиком на паніно «Вальс Мізура», сідає за стіл і грає з партнерами у покера. Він має звичку вигукувати «Га!» З правого боку трибуни — зелений майданчик для гри у гольф. Айк злегка відступає до дірочки. Він має звичку починати кожне речення словом «Ну». За ним інок, який ходить із поганою морозом, поміщик Шерман Адамс, друг якого, Берні Гольдфайн, пригинається до гри з лавки.

ГА! Знову три королі і дві дами — повна хата, чорту хай буде слава! Щастіть мені сьогодні!.. А ви, мої старі друзя, будьте веселішими — пийте, грайте! Я також не люблю того, що не наш партнер по покеру, Семінгтон, був номінований від нашої демократичної партії. Цюмі Слікі-Джекі ще не висохло під носом. Га! Але ми мусимо бути лояльними — мусимо його підтримати. Наша мусить перемогти! Га! Ми добре знаємо, що не він буде справи вирішувати. Хто мішає? Ну, веселіше. Ми ще згадаємо Туману Трікі-Дікі про вікуню...

АЙК (до Адамса). Ти чуєш, про що старий дурень ще базікає? Не дай спокійно у голф гррати... Але наш Трікі-Дік хітряй — він ще пригадає про туманський період норки.

ДІКТОР (підходить до мікрофона). Шановні радиослухачі, зараз почнеться ніде, хіба що у нас, і ніколи, хіба що у наш час, зверхнолінське видовище — великий дебати між Баняком

тів за ці хабари. Це був суцільний обман нації. І таким буде молодший Котел!

КОТЕЛ. Це стара — перстаріла байка. А чи знає ви, в якому періоді ми жили за панування Айка — вісім довгих, чорних і брудних років немічного, чорного і брудного Баняка? Це був період вікуні. А що таке вікуня? Я вам зараз скажу: це невелика тварина роду лам, належить до сімейства будрілових. У неї виключно м'яка, тонка і еластична шерсть. Водиться вона у Вашингтоні, але у високогірських областях Анд. Дуже трудно зловитися до неї, то вона не захищається, не копас, але — плює йому в очі. Вона нам плювала в очі — через чорного і мерзеного Баняка. З шерсті вікуні в фабриках Берні Гольдфайншили пальви Шермана Адамса, його найближчого друга...

БАНЯК. Ти-таки чорніший!

КОТЕЛ. Ти — чорніший.

КАРТИНА ДРУГА

Величезна кімната короля Уолл-Стріту. Він сидить за великим столом, біля нього на столі склянка з молоком і сухариками на тарілці. Входить швейцар.

ШВЕЙЦАР (тихо входить). Прийшли хлопці, привезли ваші милості прийняти їх на кілька хвилин.

БАНЯК КОТЕЛ (входить і низько кланяється). Здоров'я бажаємо...

КОРОЛЬ УОЛЛ-СТРІТУ (не встає і не просить сісти). Бойс, в мене для вас лише кілька хвилин. Коротко, хочу знати: як іде кампанія?

БАНЯК КОТЕЛ (разом). Дуже добре!

КОРОЛЬ УОЛЛ-СТРІТУ. Гряззо обливався один одного в свої партії?

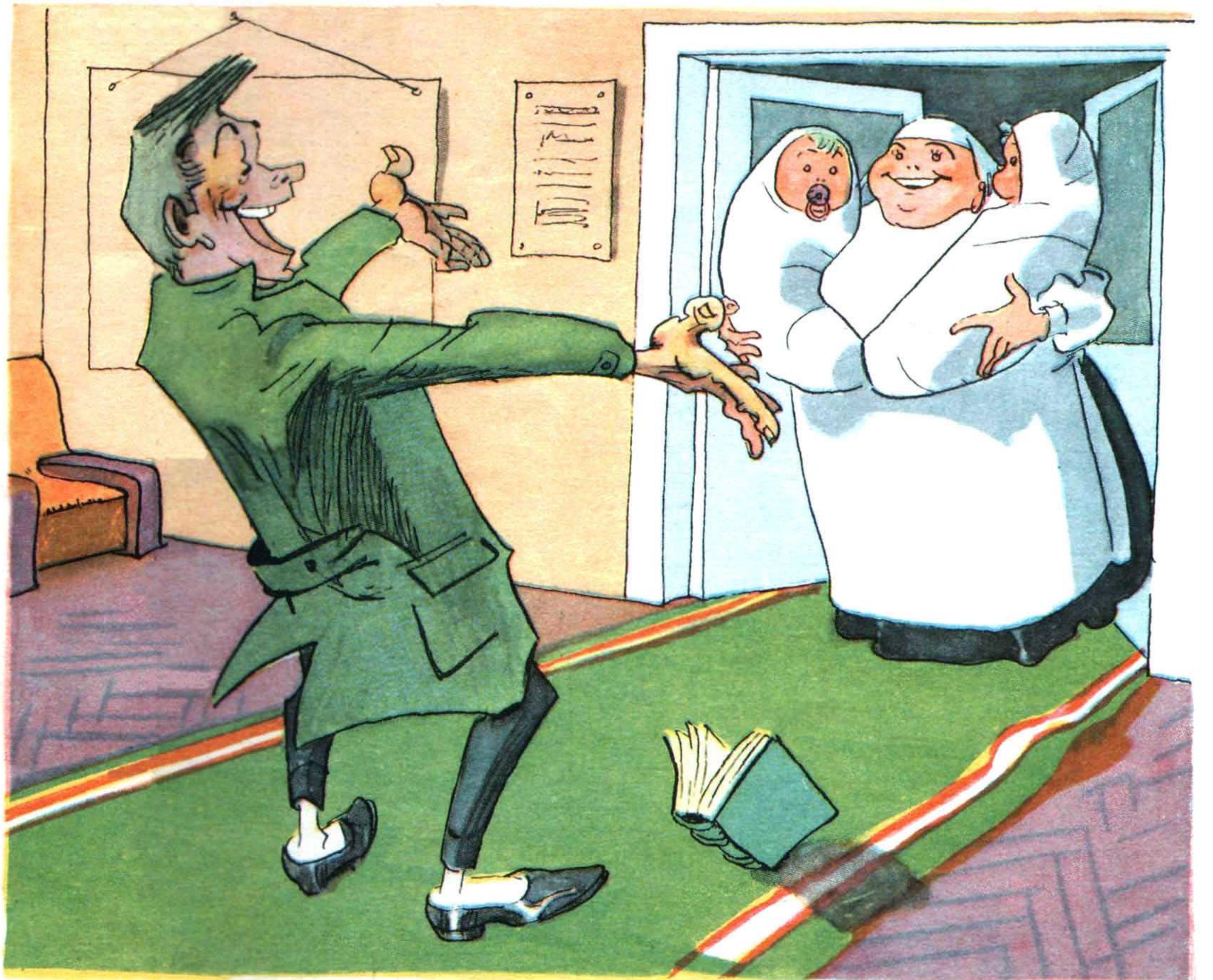
БАНЯК КОТЕЛ. Ще я йак!

КОРОЛЬ УОЛЛ-СТРІТУ. Добре — обливайте бо лотом одиного до кінця. Головне не те, хто з вас буде обраний, — босом все одно буде я. Головне полягас в тому, щоб прості люди повірили, що нас справді є дві опозиційні партії, є у них якісь вибір. Сам я думаю, що республіканська партія вже своє відслугила і прийшов час для зміни. Розуміється, для мене це не робить ніяких різниць. Завтра ваші партії дістануть по мільйонові доларів. То все. (Рахуючи, Баняк і Котел виходять.)

КАРТИНА ТРЕТЬЯ

Завод. Тихе гудіння машин. За конвеєром один напроти одного працюють два робітники. **МАЙК**, Джон, тобі ще далеко від останнього? **ДІКТОР**. Ні — десять до мене. Вчора звільнили двох робітників — назавали, серед них і тих, що працювали вже по двадцять років. А я тут 22 роки. Але звільнення від праці, немов меч, висить над моєю шию. Боюся, що скоро мене проکенуть. Якийсь новий автомат вставлять ще цього місяця. Моя кваліфікація буде зліквидована...

Мал. К. ЗАРУВИ

— Знову двійка...

ЯК ХОРОШІ СЛОВА
СТАЮТЬ БРЕХНЕЮ

ДЕМОКРАТІЯ

— Ми повинні змінити йому
лице, щоб ніхто його не візнав.
(«Франс нувелль»). Франція.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ФОКУСНИК

— А тепер увага — раз, два,
три, і радянські пропозиції зни-
кли...
(«Рогач»). Братислава.

Банчо БАНОВ

СЕЛЯНИН І СОЛОВЕЙ

Якось в хліві Оセル почав ревіти. Почувши рев його несамовитий, Поважний Селянин Сказав: «От сучий син! Яка горлянка! Шо за дивна сила! Я ще не чув подібного басиладу! Тут Соловей, пурхнувши з чагарів, Обурений, заговорив: «Мене досада, братику, взяла: В таку ясну, чудову динну Сидиш, як пень, ти біля тину І слухаєш — кого? — Осла! Мені незрозуміло, пісняреві, Що ти знайшов в дурному цьому реві?» І відповів спокійно Селянин: «Дарма ти, Соловейку, дорікаєш: Я слухаю таких, як він, Лише тоді, як ти змовкаєш.

Переклад з болгарської.

Браконєр у нас є —
Філімон Кандиба.
Це такий, що й батька вб'є,
Як у лісі здіба...

Страждання старого Гертера.
(«Шпильки». Варшава).

ДЕШЕВИЙ МАТЕРІАЛ

Ви собі й уявити не можете, як зраділа Махвала з приїзду тітка Маїко. Тітка для неї, можна сказати, була другою матір'ю: прожила в ній одинадцять років, доки здобувала середню освіту. Хоч Махвала має вже свою сім'ю, стала вже лікарем, але не перестає бути вдячною тітці Маїко.

Зрозуміло, що тітка приїхала не з порожніми руками. Своїй улюбленийі племінниці вона привезла все, що тільки було в господарстві дбайливої колгоспниці: й шипуче вино, що його називають — мачарі, від якого терпне язик, червонообокий виноград, про який селяни кажуть, що він би сам себе з'їв, та не має рота. Привезла й солодкого, як мед. інжиру, що тане в роті. Та всього й не перелічиш.

— І для чого було турбуватися, дорога тітуньо, — казала Махвала, дивлячись на всі ці подарунки, — тбіліські крамниці повні продуктів і фруктів.

— Знаю, знаю, доню, що в Тбілісі всього досить, але такий уже грузинський звичай. У мене, хвалити бога, від цього не убуде, земля тепер щедрою стала, коли колгоспники

стали рук докладати, а тобі, може, здається смачніше привезене, — відказувала тітка Маїко.

Погостивши у племінниці деякий час, тітка, нарешті, зібралася повернутися додому. Перед від'їздом Махвала принесла чудову матерію тітці на сукню. Тітка довго й пильно розглядала її і категорично заявила:

— Ні, доню, таку дорогу тканину у подарунок не візьму.

Але яка б з Махвали була грузинка, коли б відпустила тітку без подарунка. Коли все-таки прохання не допомогло, тоді Махвала вирішила схитрувати:

— Ні, тіточко, — сказала вона, — ця тканина зовсім не дорога, лише по шістнадцять карбованців метр.

Тітка Маїко була вкрай здивована:

— Бач, як у Тбілісі, так можна дістати гарну річ, і дешево. А в нашому кооперативі хіба б знайшла таке, та ще й так дешево!

Наміливавшись з подарунка, тітка Маїко, нарешті, спітала:

— Моя донечко, оци матерія тільки такого кольору чи є й більш яскравого?

— Мабуть, є, хочеш обміняти на більш світливий?

— Ой, доню, щоб ти бачила всяке щастя на світі! Для мене старої і цей колір саме враз, але я хочу купити ще й для моєї дочки Нателі, для старшої. Ти сама вибери, генацвале*. Матерія широка, три метри вистачить, — і передала Махвальні п'ятдесят карбованців. — А меншим не треба, вони ще діті: десятирічку тільки кінчають у цьому році.

Махвала зрозуміла, що сама себе ошукала, але призналася в цьому не вистачило сміливості. Вона доклала ще півмісячну свою зарплату і придбала ще три метри матерії.

Тітка Маїко поїхала додому задоволена, а за тиждень по тому Махвала одержала від неї листа, в якому тітка дякувала за гостиність, а особливо за подарунок, а далі скаржилася на своїх молодших дочок, які вимагають, щоб на випускний вечір будь-що їм пошили сукні теж із цієї матерії. І закінчувала проханням на додані сто карбованців придбати ще шість метрів.

Махвала розгубилась, але тепер призналася було ще важче, ніж напочатку. Вирішила взяти в чоловіка. Він віддав їй усю свою зарплату за місяць.

Тітка Маїко одержала матерію саме в той час, коли в неї гостювали три дочки голови колгоспу та три дочки лікаря. Всім тканина сподобалася надзвичайно, особливо, коли довідалися ще й про ціну, і тут же ублагали тітку Маїко виписати таку саму матерію і для них по три метри.

Одержані переказ по пошті на 288 карбованців і прохання придбати ще 18 метрів матерії, Махвала зовсім розгубилась: щоб таке прохання виконати, тепер треба було додати ще й своїх 2592 карбованці. І призналася тепер було вдєсятеро важче, ніж раніше, бо з неї буде сміятися все село. Довелося призналася чоловікові, в яке дурне становище потрапила.

— Що ти порадиш мені? — спітала вона в чоловіка.

— Ніколи не брехати, — відказав чоловік. — А тітці напиши, що матерія дуже подорожчала. Може, здогадається.

Махвала так і зробила, але у відповідь одержала телеграму такого змісту: «Бери, хоч і подорожчала».

Доки вони листувалися, тканину в магазині, де вона купувала її, розпродали, і Махвала з радістю відповіла на тітчину телеграму теж телеграмою: «Не залишилося жодного метра».

Тепер тітка Маїко прислала вже листа, в якому дуже шкодувала, що розпродали матерію, бо в їхньому селі вона так сподобалася дівчатам, що всі двадцять три випускниці десятого класу вирішили було просити Махвальну придбати таку матерію і для них. Уже й гроші зібрали.

Г. НАМОРАДЗЕ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Бабусю, це дошка пошани?

ЖИВ ЗА ТРОСТИНОЮ ЗАВІСОЮ

(Від нашого спеціального кореспондента Майка Дурмена)

Реакційна преса США веде шалену кампанію проти Кубинської революції. Наймані американські писаки репетують на весь світ, що нові порядки на Кубі являють собою загрозу для «американського способу життя» і для безпеки «вільного світу».

Надрукований у кубинському молодіжному журналі «Мелья» памфлет Маркоса Бехмара пародіює репортаж продажного американського журналіста з Куби.

Нижче друкуємо цей памфлет у перекладі з Іспанської.

Коли літак став наблизатися до аеропорту Гавані, скажу щиро — мене опанував жах. Зараз я маю вчинити неймовірне: проникнути за тростинну завісу, якою оточено Кубу! Я пішов до туалету і, повернувшись звідти, зіткнув з полегшенням. Розглядаючи себе у дзеркалі, я дійшов висновку, що найспритніші радицькі шпигуни Фіделя Кастро не змогли б призначити мене за американця.

Три місяці я опановував з фахівцем курс гри на кастаньетах. Крім того, я вмів вигуковувати «Оле!», як найширіший кубінець. І, нарешті, ніхто не зміг би взяти під сумнів мій фальшивий паспорт, за яким я іменувався Пруденчіо Марголло.

МЕНЕ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ФАНАТИКИ?

Нарешті, літак приземлився. Я відкрив чे�моданчик і витягнув звідти газету вирізку з «Міамі геральд» з промовою Ейзенхауера в Індії. Коли б у мене знайшли цю вирізку, я моментально проковтнув би її. Стався б, звичайно, перитоніт... Дуже болюча смерть, але краще загинути з промовою Ейзенхауера в шлунку, ніж потрапити до рук Фіделя Кастро.

Я зійшов з літака. Щоб уникнути підозри, я вдарили закаблучками об асфальт і, акомпаниуючи собі кастаньетами, заспівав: «La кукарача, La кукарача...» Люди почали озиратися. Може, вони запідозрили мене? Тоді я всторомив собі у чуприну маленького гребінчика і взяв у зуби гвоздику.

Але це ні до чого не привело. Не допомогла і вогняна румба, яку я протанцовав, стрибнувши на порожню бочку з-під коломазі. Мене опанувала лють, коли я побачив, як яксь бабуся, злякавши, зблідла і знепритомніла. Почулися тривожні вигуки. Хтось сказав: «Негайно подзвоніть у Массору*. Йшлося, безумовно, про концентраційний табір. Тоді я щодуху пустився навтішки і мені ледве пощастило врятуватися від юрби комуністів-фанатиків, що гналися за мною.

Так почалися чотири кошмарні дні моего перебування у Гавані. Я оселився в готелі під іменем Хосе Долорес Пімента, і хоча портьє (безперечно, шпигун) недовірливо поглядав на мене, зі мною нічого не сталося. Десять опівдні я наважився вийти на вулицю й купити газету. Боже мій! У ній я прочитав повідомлення: «Розшукується божевільний пасажир...» Як бачите, комуністи вигадали хитру штуку: вважати мене за божевільного!

Треба було негайно міняти маскіровку. На щастя, мене врятував мій добре оснащений

чेमоданчик: я витягнув звідти двометрове сомбреро. Подзенькуючи шпорами, з двома пістолетами за поясом я вийшов з готелю і з невимушеним виглядом почав наслідувати «Ах, голубко моя...» Своїм сомбреро я вітав прекрасних сенійорітів...

Але, видно, портьє зрадив мене і повідомив таємну поліцію. Скорі я помітив, що якесь людина стежить за мною. До цієї людини приєдналася інша. Поглядаючи на мене, вони почали перешіпуватися... Навколо мене знову зімкнулося залізне кільце комуністів. З моєю появою люди, передчуваючи криваву розправу, розступалися. Натовп зростав. Втративши надію на порятунок, я почав тікати, переслідувані вигуками цих дикунів.

РЯТУЮСЯ ВТЕЧЕЮ

Вискочивши за ріг вулиці, я побачив відчинені двері. Не вагаючись, я швидко увійшов усередину й зачинив двері за собою. У напівтемряві я почув тихий, лагідний голос: «Що з тобою сталося, мілій блондине?»

Коли очі мої призвичайлися до напівтемряви, я побачив її. Це була сенійорита в ефірному вбранні, яке ледве прикривало її дівочу постать. Вона дивилася на мене глибоким, пристрасним поглядом, а за дверима шуміла смерть. Обережно прочинивши вічко у дверях, я побачив своїх переслідувачів. Та ось вони загубили мій слід і почали спускатися вулицею вниз. Я зібрався було знову вийти, але м'які руки сенійорити обняли мене. Її бархатний голос молив: «Не тікай від мене!»

Вона боялася за мене. Вона догадалася, яке в мене небезпечне доручення. Вона безумовно кохала мене! Та чи знає світ такий випадок, щоб американського героя не покохала дикунка-сенійорита!

Світало, коли я знову вийшов на вулицю. Прослизнувши найменш людними вуличками та завулками, виснажений, я ледве потрапив до свого готелю. Ось уже вдруге я зустрівся з смертю, але... Скільки ще часу щаститиме мені? Раптом я помітив, що моє гаманця немає. Я, звичайно, загубив його, коли тікав од переслідування. Та це байдуже.

Я погано спав і прокинувся, коли сонце вже було височенько...

Вийти так з готелю було б безглуздям. Але в мене ще залишався красивий костюм торero, шпага, плащ і севільська гітара. Ці речі я вирішив залишити на випадок втечі з Куби.

Сидячи біля вікна з біноклем, я вирішив якомога уважніше вивчити життя за тростинною завісою.

Перше, що вражає на Кубі, це те, що люди задоволені. Люди, які проходили по вулиці, сміялися. Але, добре знаючи комуністичні трюки, я відразу все зрозумів. Ключ до розгадки дала мені установа з вивіскою «Празьня», що містилася проти готелю. Багато людей входило туди і виходило звідти. В установі хазяйнували китайці. А китайці без всякої сумніву — комуністи. Тому-то й сміялися кубінці! Ім там промивали мозок! Я аж упів від свого відкриття.

Тепер я ще краще зрозумів всю небезпеку моего становища. Треба рятуватися швидше!

МОЯ ГІТАРА І ТАЄМНИЙ АГЕНТ

Коли на Гавану впала ніч, я одягнув костюм торero. Мій план був дуже простий. Хто б подумав про щось лихе, побачивши мене в цьому одязі, з плащем через плече і з гітарою? Вони, безумовно, скажуть собі: цей молодий кабальєро йде співати серенади. Але таємні органи Кастро вже розіслали свої накази...

Я зрозумів це, коли хлопчишко-ліфтер вирячив на мене очі, наче побачив привіда.

На вулиці було повно таємних агентів. Найрізноманітніші типи: продавці газет, закохані пари, продавці сигар — усі показували на мене пальцями. Треба було негайно тікати і рятуватися. Я почав бігти, мов божевільний, тривожно озиравшись і намагаючись знайти розчинені двері з лагідною сенійоритою, яка сковала б мене. Але марно. Я вибіг на вулицю Прадо. Якийсь поліцейський агент, переодягнений продавцем фісташок, сказав мені щось. Бліскавичним рухом я одягнув йому на голову гітару. Цим я виграв час, щоб видряпратися на дерево. Я чекав там з затиснуту в кулаці промовою Ейзенхауера. Серце мое калаталося з шаленою швидкістю. Поки здіймали гітару з голови поліцейського агента, переслідувачі забули про мене. А я, сидячи на дереві і чекаючи слішного моменту для втечі, викрив численні секретні дані про найнебезпечніший режим за тростинною завісою.

Усі американські читачі вже знають, що в кубинській провінції Самагуей розташовано базу атомної зброї. Але мені пощастило дізнатися, що там є дещо й страшніше. Кубінці володіють «променем смерті!» Сидячи на дереві, я почув це з уст солдата армії Фіделя Кастро. Він сів на лаві під моїм деревом і сказав молодій дівчині, яка прийшла разом з ним: «Ти читала протокол судової справи зрадника Куберто Матоса? Фідель Кастро направив на нього промінь, і все стало ясно!»

Мою місію було виконано. Залишатися далі на Кубі бодай на одну хвилину було б з моого боку безглуздям.

З великом зусиллям мені пощастило дістатися до американського посольства. Знепритомнівши, я впав на улюблений килим посла. А коли знову очуявся, побачив себе на літаку за багато тисяч миль від Куби.

Вірний славним традиціям американських героїв: мандрівників, солдатів, ковбоїв, гангстерів — я йшов назустріч небезпеці і повернувся переможцем.

* Массора — лікарня для божевільних.

дружбе

Перче!

Є в місті Смілі вулиця з жартівливою назвою — Транспортна. Чому з жартівливою? А тому, що жден транспорт по тій вулиці не пройде.

Жартуючи міськрада отак назвала ту вулицю, але чомусь не на жарт розгнівалась на ній, впідрядковувати не хоче. От і стоять калюжі бездонні на вулиці Транспортній. От і пливє грязюка по вулиці Транспортній. І через це там, як у пісні співається, «пехота не пройде, угрюмий танк не проползет».

Ти, Перче, на жартах добре знаєшся, отож скажи голові міськради т. Махонькові Г. В. та його заступникові Мішинському С. Б., що жартують вони недотено.

МЕШКАНЦІ
TRANSPORTNAT.
Черкаська область.

Дозволь на твоїх стопінках висловити наше захоплення роботою головного механіка Горлівського консовохімічного заводу т. Барана. Дбайлива людина! Очей не спускає з ремонтних бригад, які працюють на основній заводській території. Там автокари підвозять важкі деталі, та служать спеціальні підйомні механізми.

Це все робиться на очах у головного механіка.

А от трохи далі від його очей, у консовохімічному цеху, у Микитівці, ремонтники озброєні лише одним «механізмом» — власними руками. Вручну тягають вони важкі механізми, вручну й підймають їх. А в перервах головного механіка згадують...

Як гадують — писати не буду, бо все одно, Перче, ти не надрукуєш. Та й навіщо? Адже й так видно, що ремонтники добре пам'ятають свого головного механіка. То тільки він про них забув...

Л. АЛЯУДІНОВ,
газозварник.
Сталінська область.

БЕЗ ПЕРЕКУРУ

Над Житомиром і Житомирською областю нависла небезпека.

Скажемо прямо, що з куриром в області тепер діло табак. Ящики махорочних сигарет, випущених Прилуцькою тютюновою фабрикою, ломлять поліції магазинів. Гори цього курива розпирають стіни торговельних складів. Ще недавно на житомирській базі «Укроптбакалія» було 10,5 мільйона сигарет. А тепер їх зібралися 36,5 мільйона.

Махорочних сигарет ніхто не купує. Мало хто наважується їх навіть у руки брати. Не має попиту на ті сигарети.

Житомирська обласна база «Укроптбакалія» звернулася до Прилуцької тютюнової фабрики з проханням припинити надсилку махорочних сигарет в область.

Фабрика прислухалася до голосу оптовників-бакалійників і... надіслала їм 12,96 мільйона сигарет.

Бакалійники — на сполох. Вдарили у Прилуки телеграму: не шліть, однаково гроші за сигарети не будемо платити.

Керівники Прилуцької тютюнової фабрики негайно вжили заходів і... підкинули базі ще 12,8 мільйона штук своїх махорочних цурупілків.

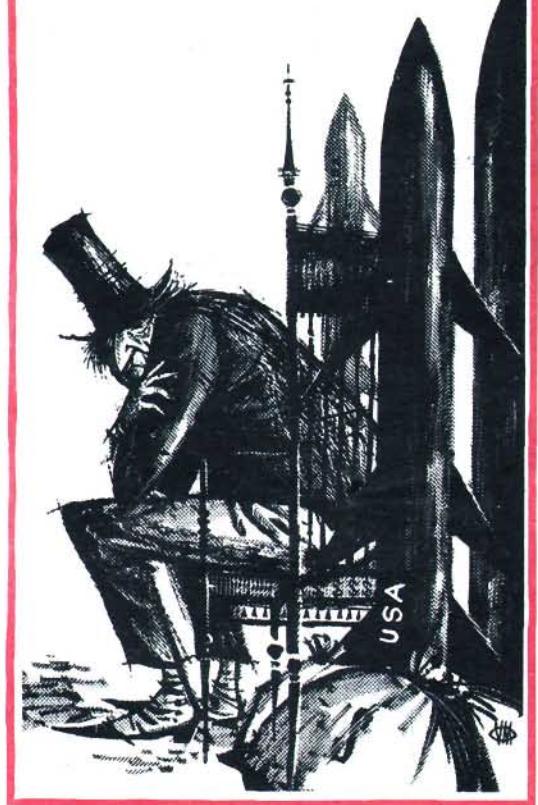
У працівників бази «Укроптбакалія»увірвався терпець. Вони попередили западлих прилуцьких тютюнників, що повернуть назад їхні вироби. А з Прилук вдарили ще одним вагоном сигарет.

Якщо і далі так піде, то скоро з-під сигарет не видно буде ні житомирської бази «Укроптбакалія», ні Житомира, ні Житомирської області.

Чи не стомилися ви там, у Прилуках, братці тютюнники? Чи не вибилися з сил, кидаючись отак своїм махорковим непотребом?

Може, зробите перекур?

ЖИТОМИРСЬКІ КУРЦІ.

«Баба і на печі мерзне»

З промови М. С. Хрушчова на III з'їзді Румунської робітничої партії.
(«Уразка». Бухарест).

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* У фейлетоні «Будь ласка!», вміщенному в № 10 журналу, критикувалися недоліки обслуговування трудящих у запорізьких крамницях, Ідельнях, готелях тощо.

Секретар Запорізького міськкому КП України т. І. Бондалетов повідомив редакцію, що фейлетон було обговорено на засіданні бюро Сталінського району партії м. Запоріжжя, яке наскрізило практичні заходи до дальнього поліпшення обслуговування трудящих.

Керівникам і секретарям партогорганізацій готелю «Театральний», відомих підприємств торгівлі та громадського харчування суворо вказано на відсутність належного контролю і піклування про побутові потреби трудящих.

* Радгосп «Приазовський» здав у ремонт Слов'янському авторемзаводу вісім моторів. Одергавши гроши за ремонт, завод довгий час не повертав моторів. Про це писалося в листі, надрукованому в № 10 журналу.

Як повідомив секретар Слов'янського району партії т. Кондратенко, питання про роботу цього заводу слухалося на засіданні бюро району. Бюро суворо попередило директора заводу Гончарова й прийняло рішення про поліпшення роботи підприємства. Мотори з ремонту випущено.

* В «Інтер'ю Перця», надрукованому в № 11 журналу, йшлося про те, що голова Заліської сільради (Тернопільська область) Гільтяй С. М. та секретар сільради Гуменюк М. М. видали фіктивну «довідку про місячний заробіток» попові цього села Слотиляку В. І.

Прокурор М.-Подільського району т. Снітко повідомив редакцію, що за видачу незаконної довідки рішенням сесії Заліської сільради Гільтяя з роботи голови сільради знято, а Гуменюку оголошено сувору догану.

Артіль наша має бойню і новбасний цех. Шкіри з бойні виходять добрячі — першого, а іноді другого сорту. За розпорядженням Кіровоградської облпромради ми здаємо ті шкіри Златопільській артілі «Червоний шкіряник», де головує т. Зелінський. Здаємо — це тільки на папері легко пишеться, а на ділі — муучимося та й год! Привезеш шкіри і бігай цілесінський день, кланяйся, щоб прийняли.

Та це ще півбіді. Як почнуть приймати — отут уже ціла біда! Шкіри першосортні, а приймають їх третім або ж четвертим сортом. А снажеш слово наперекір Зелінському, кричить:

— Не подобається — забираєте свої шкірятки і чухрайте додому!

Отакий «господар» головує в артілі «Червоний шкіряник». Обдуриш, облає і не почервоні. Може, хоч ти, Перче, проявиш справедливість і визначиш, якого сорту діляги засіли в цій артілі.

ПРАВЛІННЯ ДОЛІНСЬКОГО ПРОМАРТІЛІ «СВОЯ ПРАЦЯ».

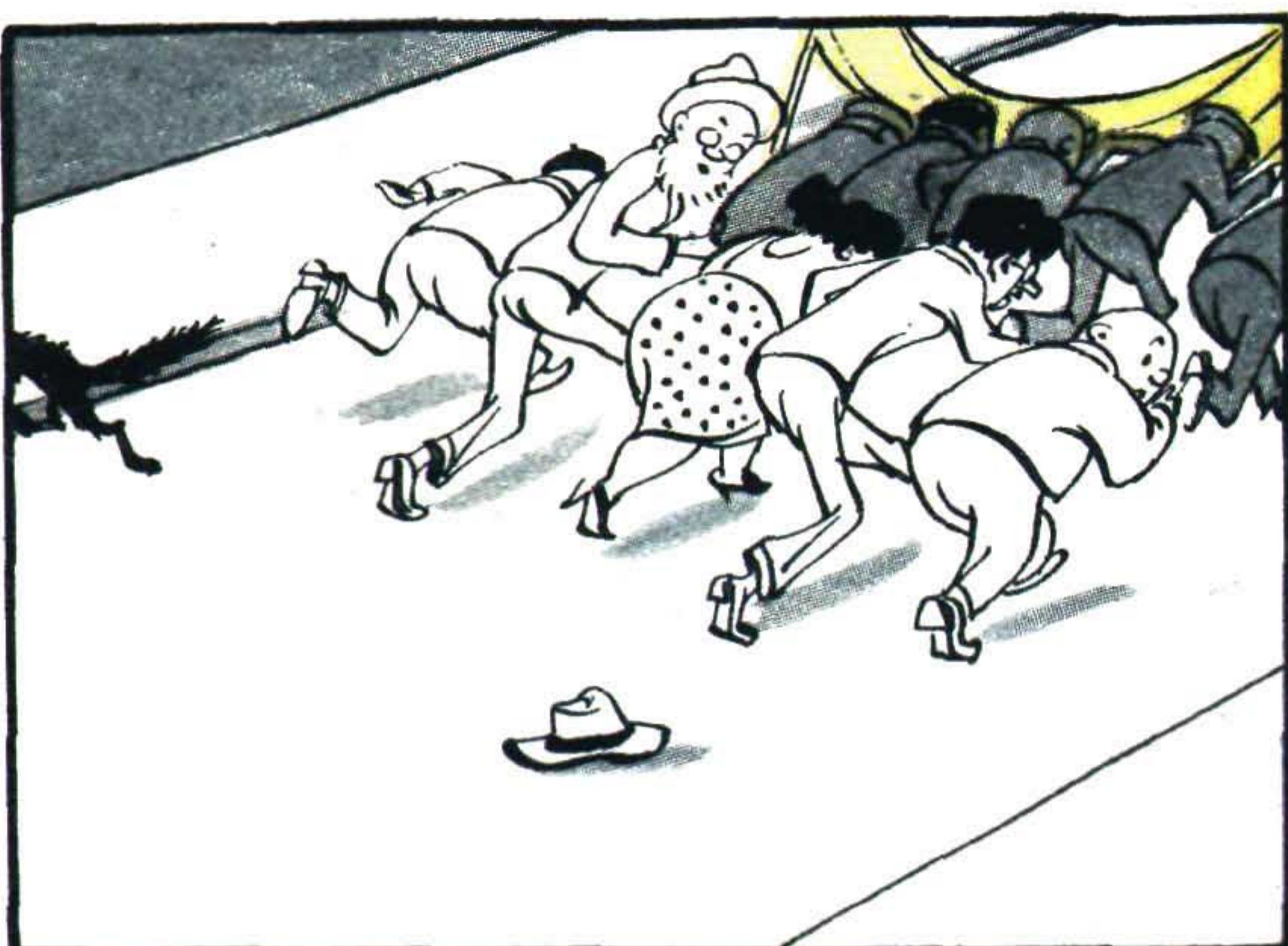
Кіровоградська область

ПОМИРАЄ ВІД БЕЗДІЛЛЯ Інженер міжколгоспної будівельної ради Високопільського району, Херсонської області, М. А. Левенець. Усі спроби вилікувати його й залучити до роботи в раді ніяких наслідків поки що не дали, бо інженер Левенець боїться роботи більше, ніж чорт ладанки.

ВІБІВ УСІ КІНСЬКІ СИЛИ з колгоспної автомобільні I. Д. Ткач — голова артілі ім. Куйбишева, Татарбунарського району, Одеської області, сім років ганяючи її вранці з райцентру й увечері в райцентр — до місця свого постійного, хоч і не дуже спокійного, проживання.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Малюнок-жарт.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. КАПЛАНА

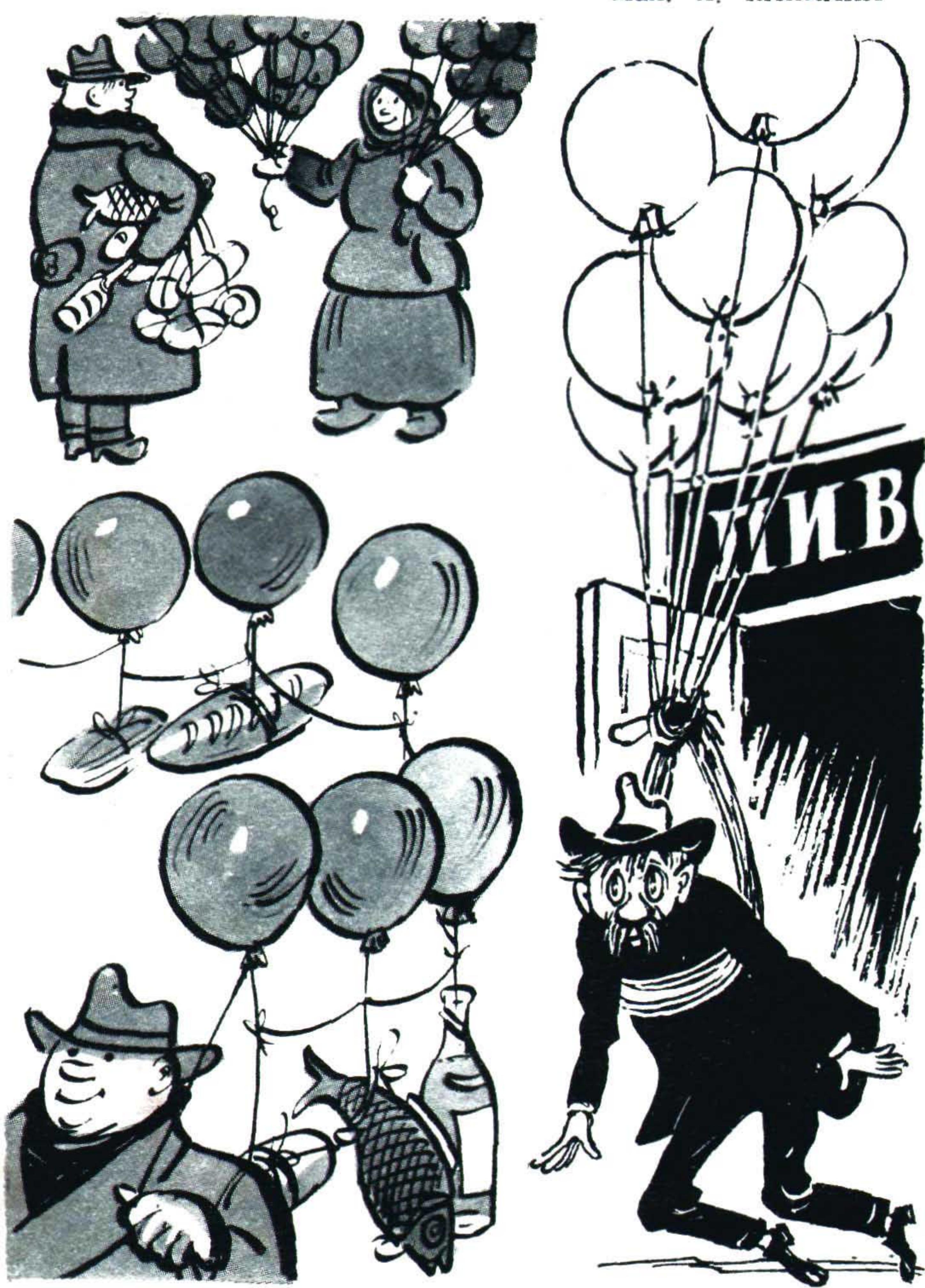
— Я п'ю тільки мінеральну воду.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Портрет запеклого болівника.

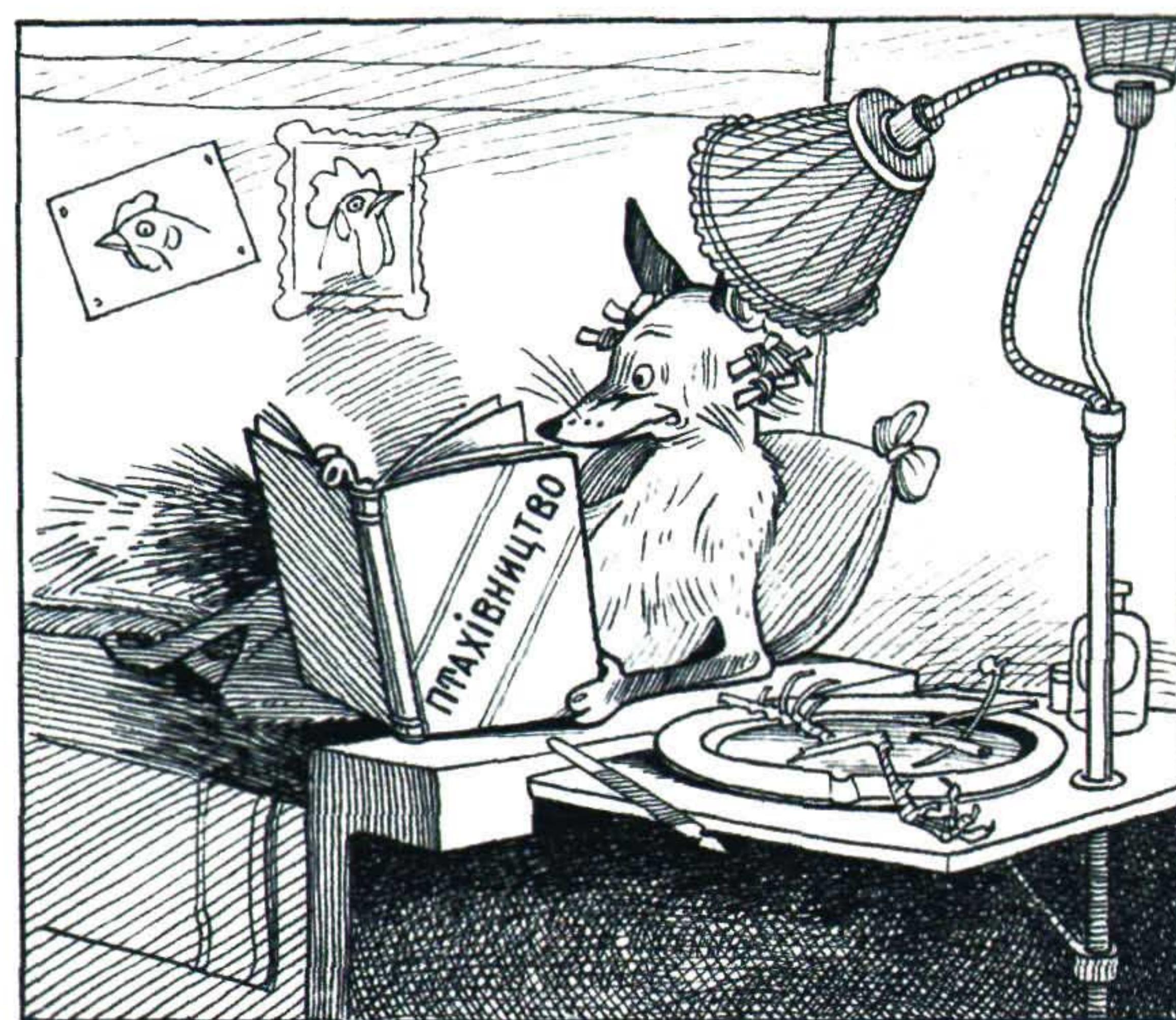
Мал. Л. КАПЛАНА

Кульки виручили...

І цього — теж.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Над підвищенням рівня.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора),
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (439) (на українському языке). Підписано до друку 7. X. 1960 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 26022. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5901. Тираж 250 000 прим.

Отсканировал А.ЯНОВСКИЙ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/

Старі слова про сучасні діди

